

RỪNG XANH MÀU ĐỎ!

Nghe giọng ca êm - ái và trông thấy nét mặt tươi như hoa của Noong-Slao, Đa-Vân cũng phải cất tiếng cười vui vẻ...

Rồi cất tiếng nói :

— Lòng tôi làm gì cũng có quá - quyết, có nghị-lực. Và sét tâm lý, tôi có muốn buồn rầu làm làm gì đâu, nhưng tôi không hiểu sao nỗi buồn bực, lo âu cứ rạo rạt rộn rập vào tâm não tôi hoài. Vậy bây giờ tôi phải vui nhé, đuổi sự buồn đi nhé. Đoạn cả hai người trông nhau cả cười...

Thốt nhiên như có một vật gì nó kiềm áp, cùng nhau kinh hoàng trông về phía trước...

Noong-Slao sững sờ :

— Trời ơi ! Có lẽ cháy ! khu rừng kia sao lại đỏ ửng một màu thê kia, tôi và ông chạy lại xem sao ? Nói xong Đa-Vân Noong-Slao tất tả chạy đến...

Ngọn lửa từ nguồn ngút bốc lên... Có tiếng người kêu thê thê giữa đám lửa hồng...

Nghe tiếng kêu rõ là tiếng đàn bà, Đa-Vân tưởng là tiếng

kêu của Lan-Hoa, liền hăng hái xông vào đám lửa. Nhưng người đàn bà bị nạn chẳng phải Lan-Hoa lại là Hoa-xiêng-Tchi một cô gái thổ, y phục toàn da báo vắt ngang mình, một chân trắng nõn nà bị mắc ngang vào một cái cạm bẫy bằng sắt, đau đớn kêu la inh ỏi. Đa-Vân nghiêng rặng hết sức lấy năng lực mới cắt được lưỡi cạm bật tung ra.

Ngọn lửa vẫn ngàn - ngút bốc lên...

Đa-Vân ôm sộc người bị nạn chạy ra ngoài vòng lửa. đặt nàng xuống nệm cỏ....

Noong-Slao quỳ xuống đỡ nàng vào lòng. Đa-Vân cũng quỳ xuống cất tiếng hỏi :

--Cò có việc gì không ?

—Cảm ơn ông, không việc gì, nhưng chân tôi bị hai lưỡi cạm nó kẹp đau lắm.

Nói đoạn, nàng gương gao đứng dậy, mặt nhăn nhó, cất tiếng dịu dàng :

—Ông và tiên - nương làm ơn đỡ dùm tôi về hang «Bạch-Ngọc» là chỗ ở của tôi chẳng xa đây là mấy.

Đa-Vân Noong-Slao đỡ hai

bên cánh tay nâng đỡ nâng đi cho vững.

Khi lách qua một cái bụi rậm rạp có hoa đỏ lấm rậm hết như sắc pháo dừa hương thơm mát, Đa-Vân, Noong-Slao bỗng sợ hãi biến sắc :

—Trời ơi ! Dân báo ở đâu mà lảng vảng đáng kinh hãi thế kia :

Hoa-xiêng Tchi cất tiếng êm dịu, tươi cười trả lời !

—Không sợ, đó là dân báo của tôi tinh khôn lắm luôn luôn trốn ở đây để trông coi hang «Bạch Ngọc» không cho ai dám xâm phạm tới...

Dân báo trông thấy Hoa Xiêng Tchi, đều rậm rạp quỳ cả xuống gối hai chân trước lên, tỏ vẻ tôn kính vô cùng.

Noong Slao thấy vậy, lấy làm thích trí, cất tiếng :

—(Ồ ! tôi yêu những con báo này quá, nữ chủ hung cứ riêng biệt một giang sơn ở hang Bạch Ngọc này cũng sung sướng lắm nhĩ...)

Qua cửa hang vào trong là một cái洞 bằng đá trắng mở rộng, ngấn lấp từng căn

một, trông xinh xắn đẹp dễ lạ thường.

Trên một cái giường đá rải bằng da báo và trên vách cũng treo toàn bông da báo như biểu hiệu rằng nữ chủ hang Bạch Ngọc là bà «chúa tể» về loài báo.

—Xin mời ông và tiên nương ngồi chơi,

Đa-Vân Noong Slao ngồi lầy lầm lự. Là vì trong hang Bạch Ngọc tuyệt nhiên không thấy một ai.

Noong-Slao cất tiếng hỏi :

—Thưa nữ-chủ chẳng hay nữ chủ chỉ ở có một mình.

—Thưa vâng !..

Rồi ton-ta chạy về phía bên kia...

Đa-Vân nhìn theo cất tiếng :

—Ra cô ta đã khỏi chân không đau nữa rồi.

Một lúc sau mới thấy cô ta chạy lên tươi cười, nói : — Xin mời ông và tiên-nương sang hang bên kia chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Đa-Vân, Noong-Slao cùng theo sang...

Trên một cái bàn đá—chung quanh có ghế đá—bấy la liệt

các thứ thịt nướng, chim nướng, và nhiều thứ hoa quả, Đa-Vân, Xoong - Siao, Hoa xiêng Tchi cùng nhau bắt đầu ngồi ăn.

Hoa xiêng Tchi cất tiếng vui vẻ :

— Hân ông và tiên nương thấy tôi chỉ sống bằng một cách đơn độc cũng phải lấy làm lạ. Vâng, mà lạ thật ! Nguyên chẳng nói đâu gì ông và tiên nương, hồi mấy năm về trước đây, tôi còn sống giữa một cánh gia đình yên ấm lắm, trên có cha mẹ, dưới có các em, vui sướng nhường bao. Thôi phút chốc trong làn không khí êm đềm của một cánh gia đình tươi tốt, vụt tan tác tiêu diệt gây nên một sự đau đớn vô cùng.

Tsao Lang, chú đang Bang Heo, một tên cường bạo hay tàn phá cướp bóc, vì thấy tôi có chút nhan sắc nhất định hỏi lấy tôi làm vợ. Tôi chẳng những cự tuyệt hẳn, cha mẹ tôi cũng cự tuyệt hẳn nốt, nên hẳn mang lòng hăm hại giết cha mẹ tôi, các em tôi, định giết cả tôi nốt. Song chỉ còn có một mình tôi là chồn tránh sống sót đến ngày nay. Nói đến đây, bao nhiêu cái

khí tiết đau đớn sung lên, mặt nàng lúc ấy hết một vị thần nữ nghiêm khắc.

Đa-Vân cất tiếng hỏi :

— Thê thừa nữ chủ tại sao bị lâm nạn giữa đám lửa hồng ?

Hoa xiêng Tchi như sự nhớ đến một sự gì, đáp lời :

— Trời ơi ! nguyên hôm qua tôi ra khỏi hang Bạch Ngọc, vào rừng để lấy rễ trám làm hương nhang để đêm ngày cúng, khấn linh hồn cha mẹ tôi và các em tôi chóng siêu sinh và để cho thêm phần khôn thiêng trợ lực bảo hộ cho tôi đến báo lại cái thù xưa kia chẳng đội trời chung. Thôi bỗng tôi gặp một người thiều nữ bị mù trông có vẻ tiên nga lắm, đi bên có một con voi và một con mi lình dắt tay nường và...

Đa-Vân ngắt lời :

— Trời ơi ! sung sướng quá, Lan Hoa còn sống, sung sướng quá, sung sướng quá. À ! Thừa nữ chủ người thiều nữ bị mù ấy hiện bây giờ ở đâu ?

— Thê rồi tôi mời nàng vào hang Bạch Ngọc ngủ chung cùng tôi đây một đêm, ăn uống, nói chuyện với tôi có duyên lạ,

và hợp tám linh lăm. Mỗi sáng sớm hôm nay cứ khăng khăng một mực đòi đi, tôi hỏi đi đâu, nàng ứa nước mắt, trả lời rằng tôi phải đi tìm Đa Văn, Đa Văn đáng tin yêu của nàng. Nghi tính nàng cũng chung một cách ngộ cô độc như tôi và trên đường ly biệt tôi liên tục buộc nào thắt, nào hoa quả, lương thảo vào mình con voi của nàng để độ nhật. Đoạn đưa nàng khỏi khu rừng hiểm hóc này sang qua bên kia suối Ngân rồi tôi mới quay trở lại thì bị ngay cạm bẫy của bọn Tsao Lang hại và bọn chúng hoan hô đốt rừng để hãm hại tôi...

Noong Slao nghe vậy, nói gùp :

— Nêu vậy, tôi với ông ăn mau lên còn phải đi để đuổi kịp nàng.

Noong Slao Đa Văn ăn qua loa, rồi xin cáo từ...

Hoa xiông Tchi dẫn hai người ra ngoài phía rừng xa. Đoạn mới quay trở lại nói bằng giọng mật thiết có duyên :

— Chúc mừng tiên nương và ông được mọi sự may mắn nhé ! Thế nào cũng gặp thấy nàng

và mong sao sau này chúng ta lại có duyên hội ngộ.

...Đa Văn Noong Slao cứ rào bước theo mạn suối Ngân đi xa mãi...

Bên đường đi, hoa rơi buri rã cánh, có sợ sắc đầy đường. Gió đập lá ngàn rộn rã, búng lãng đàn chim lo lịu, suối rừng thì thỏ trong đầm rêu phong cảm tú...Mà vắng nghe xa xa...như khóc, như than, ngon thông rào rạt vì vút reo như đổ trận mưa rào. Luôn luôn như nhieu vào tận đáy hồn Đa Văn những nỗi bối hối, lan man nhờ tiếp lan man... Lòng hoài tưởng tưởng nghĩ tới Lan Hoa bột bóng, rầu rĩ... Và, đôi ngá tựa mù khơi, đôi trông khói mây sáu cang đau...

Ồi ! Lòng nhau ! tưởng nhớ thêm đau !... thêm đau cho tâm lòng hoài vọng, ước mong gặp gỡ ngay được Lan Hoa thời lòng đau kia, tan nát kia, mới tiêu tán bay đi được đôi chút. Nhưng than ôi ! đi...đi... mãi mà bóng chiều đã bàng lãng, chim muông đã sào sạc gọi nhau về tổ. Cảnh tượng rừng

chiều thục thể lương, âm đạm buồn bã, dịu hiu... Như tảng bốc thêm cái sâu của khách tha phương lữ thứ.

Đa Văn cảm thấy nỗi lòng sâu khó lại càng thêm sâu khó : cái ảo não cứ nặng trĩu bên lòng. Rồi, như không có mãnh lực gì đè nén được nỗi lòng đau, chàng kêu to lên :

— Lan Hoa ! Lan Hoa ! em !...

Đoạn như người tàn lực, liền quỵ xuống bên đường mồm còn lắp bắp : — Trời ơi !...tôi chẳng khác người bộ hành trong xe mạt, chân mỏi mắt mờ, giữa làn gió lửa thiêu đốt nâu nung, ..thường tưởng tượng trông thấy vẻ trước mặt dựng cam đường đỏ chói lọi, rung rinh, dần nhỏ chín mộng rung rinh, huy một bề nước mênh mang rào rạt ngọn sóng kinh lô xô rộn ràng đưa lại phía mình... Nhưng ôi thôi ! Càng đi càng thấy cát khô không nước, không sương. Áo tương ! Ôi !... áo tương ! Thê rồi, người lạc khách, ai hoài ngối khóc than, giá đi chậm chậm để sống với cái

mộng tưởng có nhơ ăn có cam giải khát có nước uống, cũng như ta ở hang Bạch-Ngọc ra đi cứ định ninh thể nào cũng gặp Lan Hoa nên cứ rào bước, dèn khi bước, chân đã mỏi, mà chiều trời đã sắp tối mà, Lan Hoa nào thấy Lan Hoa đâu ? Thi lòng ta chỉ lại càng thêm ảo não. Nói đến đây, cảm động quá, chàng để buông rơi mấy giọt nước mắt...

Noong Siao từ đây vẫn cúi xuống dờ lầy Đa Văn, không muốn phá cái phút tôn nghiêm của chàng đang lúc quá đau đớn có liên lạc tới Lan Hoa nên chỉ buồn rầu lắng tai nghe. Rồi, thấy chàng khóc, nàng cũng cảm động nuốt ngấm mấy giọt lệ...

Trời chiều lúc này giờ càng thêm bàng lạng, chim muông vẫn lo lú xạc sáo gọi nhau về tổ mà,.. xôn sang những chiếc lá vàng theo chiều gió càng đập rộn tung bay như thánh thót giọt lệ tình...

Rõ buồn...

Cho cảnh sắc rừng chiều..!

Rừng chiều !.. té ngắt, lạnh lùng...!

Bỗng có tiếng động huỳnh huỳnh sau lưng, Đa Văn Noong Slao ngoảnh lại thấy một bọn mán cưỡi ngựa chạy vạy bọc chung quanh chỗ mình ngồi.

Kinh ngạc, Noong Slao Đa Văn cầm tay nhau đứng giậy nhìn ngơ ngác.

Bọn mán dùng cương ngựa lại, một tên trông có vẻ lực lưỡng, dõng dục xuống ngựa... Mà chẳng phải ai xa lạ, lại chính là Tseo Lang chủ đảng Bang Heo đã đang tâm giết chết cả gia đình của Hoa xiêng Tchi, chủ nữ bang Bạch Ngọc.

Tseo Lang tiên bước lại gần Đa Văn và Noong Slao, cúi đầu chào ra dáng lễ phép lắm. Rồi cất tiếng hỏi :

—Thưa lữ khách và tiên nương, chẳng hay lữ khách và tiên nương đi đâu mà trời tôi còn lạc lõng ở đây ?

Và lữ khách và tiên nương không nhớ rằng đêm rừng là đêm gì ư ?

Đêm rừng phải chăng là đêm hùm beo rần rết đáng

ghê sợ hãi hùng ư ? Vậy, tôi có nhờ trần trọng xin mời lữ khách và tiên nương lên ngựa về bản thôn chúng tôi chẳng xa đây là mấy. Rồi, nếu có muốn cần việc gì chúng tôi xin vui lòng giúp.

Đa-Văn Noong - Slao hiểu đầu hân chính lại là Tseo - Lang, và giải phẫu thế nào được bết ý trí của hân, trông hân là người có lòng nhân loại từ thiện, liền vui lòng nhận lời. Rồi Đa-Văn Noong - Slao ngồi chung một ngựa theo bọn chúng...

... Bóng tôi dần dần lan rộng. Cảnh vật càng chìm đắm trong sự lạnh lẽ, đìu hiu...

Bên trời đông đã thấy dăm ngôi sao lờ mờ sang sáng lọt thấm vào trong khoảng trời mây. Tạo vật trộm ngăm như báo hiệu một sự huyền bí, cận lai. Vẳng nghe trông rừng sâu, đã thấy tiếng nai còn gọi mẹ, tiếng hươu quăng vẳng, tiếng vợ ru con... như khiến lòng ai tưởng nghĩ đến sự phong ba giữ dội tan hoang sắp đem đến cho mình...

...Tôi bán thôn của chúng, cả bọn cùng xuống ngựa...

Đa-Vân Noong-Slao lấy lùm lẹ giữa đám củ hống lách tách reo làm cho thú dữ khỏi tới, chỉ thấy lơ thơ mây túp lều cũng dựng bằng vải sinh nghị, song cũng bảo giữ lấy thái độ diêm dạm để còn tùy cơ ứng biến.

Tsao-Lang tỏ vẻ khôn khéo, tươi cười cúi đầu lễ phép mời Đa-Vân Noong-Slao ngồi... Rồi, trên một lượt da cạp rải trên làn cỏ cạnh đồng củ hống. Tsao Lung Đa Vân Noong Slao cùng nhau hội họp vui vẻ... Một lát sau đã thấy bọn mán khiêng ở đâu về một con nai to lớn máu chảy lênh láng. Đoạn mổ sả ra từng miếng đem thui... Tsao Lang kính cẩn mời Đa Vân Noong Slao cùng ăn. Đa vân Noong Slao thấy cách cử chỉ của chủ đáng tử tế lịch thiệp, nên không lấy gì làm nghi kỵ. Trời cười ầu ầu lầy lầy ngon lành vô cùng...

Đám củ hống vẫn lách tách reo... âm áp yên vui... chiều ánh hồng ra những lùm cây rậm rạp bao

bọc chung quanh gần đó. Mà... những bóng cây tối đen hết bóng quý hình ma rợn rợn theo ánh sáng rợp rờn, ào ạt lung lay theo chiều gió chuyển rung nghe như cơn mưa rã rã rộ... ào ào tuôn rơi...

Ăn xong, nói chuyện mãi tới đêm khuya... Đồng củ cháy đã hầu tàn... chỉ còn để lại một đồng than hồng...

Đồng củ cháy đã hầu tàn như biểu hiệu cho đời Đa Vân cũng sắp hầu tàn, sắp phải chết vì quân ô-hợp hết giồng ác thú sài lang, để lại cho Tsao-Lang hùng-cử riêng, bắt lấy Noong-Slao làm vợ...

Tsao Lang cất tiếng dụ dằng:

— Thời! đêm đã khuya, xin mời lữ khách và tiên nương nằm nghỉ đây cho ấm... Đoạn cáo từ đi vào túp lều...

Noong Slao Đa-Vân vì đã đi dòng đã xuôi đêm qua và cả ngày hôm nay, nên cùng nhau nằm vật xuống ngủ.

Trong túp lều, lúc ấy, Tsao Lang thò đầu đưa mắt cho một tên quân ra hiệu để bỏ lại chỗ Đa Vân ngủ, giết chết chàng đi...

Tên quân liên văng mệnh rút con giao găm rón rén bỏ lại chỗ Đa Văn...

Tsao Lang nhìn thấy thế nào Đa Văn cũng chết, nên đưa mắt nhìn cười đắc ý như tỏ rằng sắp được cùng Noong Siao mưu cuộc mây mưa.

Thì, ngay thời khắc lúc bấy giờ, Hoa xiêng Tchi, chủ hàng « Bạch Ngọc » vì cái thù xưa cùng với Tsao Lang đã giết cả gia đình của nàng quá quyết đang dần dần báo tới để phá hoại bản thân của Tsao-Lang.

May thay ! giữa lúc đó tên mán vừa giờ con giao sắp đâm vào ngực Đa-Văn, thì bị ngay đàn báo ở đâu đã ủa chạy tới cắn chết tươi.

Đa Văn cũng bị một con báo nhảy sỏ vào cắn, Đa Văn chợt tỉnh hết sức vật lộn với con ác thú. Bỗng Hoa xiêng Tchi chạy vào thấy vậy, kêu lên, con báo mới buông Đa Văn ra. Noong Siao cũng vừa bừng mắt ngồi dậy, ngơ ngác nhìn...

Hoa xiêng Tchi ra hiệu cho những con báo vào lục lọi căn những tên quân ẩn trú trong túp lều, đàn báo xông sáo mọi

nơi...

Ngay lúc ấy, Tsao Lang đứng trong túp lều nhìn ra thấy đàn báo tung-boành và trông thấy Hoa xiêng Tchi, cảm tức cảm con giao găm nhăm bả vai Hoa xiêng Tchi lạng mạnh một nhát chúng rất mạnh. Bị thương đau, nàng thốt lên tiếng kêu thê thảm, rẩy trời.

Rồi vật mình bên đồng lều tàn. Đàn báo thấy chủ nó bị nạn, liền ủa nhau nhảy sỏ vào cứ nhè cổ Tsao-Lang mà cắn nát như, không đầy một phút đã chết tươi và cắn các tên-quân đều chết hết...

Noong - Siao Đa - Văn ngồi xuống đỡ Hoa-xiêng-Tchi vào lòng, rút con giao ra, máu hồng phun ra lênh láng...

Hoa-xiêng-Tchi kêu lên :

— Trời ơi ! tôi đau quá !...

Rồi, biết không thể sống được Hoa-xiêng-Tchi cô dè nén vết thương đau, tươi cười, nói :

— Tôi chết rất lấy làm sung sướng không oán hờn gì cả.. Giá đêm nay tôi không đàn báo đến để trả lại cái thù xưa thời hân ông đã chết

vì tên quân khôn nạn. Là vì giữa lúc hăn vừa giờ giao đêm ông thì dân báo đã ủa vào căn hăn chệt tươi. Còn bây giờ, thù xưa đã trả và trả lại cái ơn của ông và tiên-nương đã cứu tôi lúc buổi sớm. Vậy, tôi có nhờ kính chào tiên-nương ở lại, sau khi nhắm mắt, tôi sẽ phù hộ ông và tiên nương thế nào cũng gặp tìm thấy Lan-Hoa. Nói xong, nàng bắt ra cái hơi thở thắm đậm, lịm đi.. Nhưng trên nét mặt hoa tươi của Hoa-xiêng-Tchi phát hiện ra một vẻ quái ngạc. Chết rồi mà còn mỉm nụ cười... Nụ cười ấy, là một nụ cười của bông hồng buổi xuân mới hé nở, Và như ngụ ý cho đèn chệt nàng cũng không rời cái nụ cười khá ái nó là đưa con trung tín điu dắt nàng qua những cánh cánh thắm sáu của cuộc đời..

Đa-Vân Noong Slao đau đón rơi nước mắt,..

MÀ... lạnh lùng gió vẫn thổi...

Lạnh lùng... tám tối...

rừng đêm...

Ngon lửa tàn...

VII

ang sáng...

Những bảy chim cất tiếng kêu như khua tỉnh hết thấy cảnh vật đang đắm say trong cõi mơ màng, u uất...

Đằng phía trời xa, sương tỏa, mù giời, một màu trắng xóa. Lúc mới sớm, sương còn đặc nghịt bây giờ đã rách ra từng mảng mà để lộ cái thân của vài ngọn núi xám nhạt, lơ mờ...

Noong Slao Đa Vân lại leo đèo nhẹ bước về phía rừng sâu...

Cảnh chung quanh hai

người là cánh bao la đôi núi, ngọn gió trên ngàn lau ú rử làm suốt cái thung đó vang lừng một giọng đìu hiu mà êm như ru.

Đa-Vân Noong - Slao chẳng khác cặp thi-nhân phóng-dăng đem hồn thơ phỏ vào khúc đàn tâm cùng nhau đìu - đặt những điệu vui, điệu buồn,

Mà . . . nhẹ-nhàng như đôi chim én tung mây, Noong-Slao Đa-Vân cứ rảo bước hoài không định sở vừng vàng.

Đó đây, những đám lá sồi phơi sương, những ngọn núi phơi sương, như đã gội rửa một lần nước trở nên mầu xanh xanh sam-sám. Mà làn gió sớm lẹ lảng xuôiáng sương bay tựa tâm lụa dài đang quện lay sườn non, chòm lá . . . Đoạn dần dần tiêu tan như mây, khói, vào cõi thăm-thẳm, hư-vô, huyền bí...

Trông khoáng-khắc sâu-sa, róc rách rì rầm, róc rách tiêng suối cười, rào-rạt ngọn gió lay đưa, lá úa vàng tích-tách ngang trời, ugang trời đám lá băng lảng như đàn bướm băng lảng...

Thỉnh-thoảng, Đa-Vân Noong Slao tung tăng vui cười nhảy lên bắt lấy những chiếc lá, tung lên, lại bắt lấy, ca-hát vang lừng, sung sướng cùng với nước, non, cây, cỏ...

Nhưng sự vui nào có khuấy khỏa được bao lâu ! Sự buồn bực, nỗi lo-âu phút đầu đã trở lại gieo vào tâm-hồn Đa-Vân sự nặng-nề, u-uất. Và hai người đi đã một dành ngừng chân uể-oải ngồi lên một tảng đá, đưa mắt nhìn vạn vật...

Noong-Slao thấy Đa-Vân lúc này thì vui tươi như thê mà bây giờ đã chóng đổi ra vẻ ủ rử như thê, tươi cười nói :

—Này ! ông Đa - Vân ! Ông lại buồn rồi ! Nhưng kẻ ra cũng đáng buồn thật, tôi với ông đi, đi chôn chân mỏi mắt, mà Lan-Hoa nào thấy Lan-Hoa đâu ? Thi ai mà chẳng buồn rầu, đau đớn ! Song, tôi sợ nghĩ đến Hoa-xiêng-Tchi lúc chệt đi, còn mỉm cười nói thê nào cũng phù hộ cho ông và cho tôi gặp thầy Lan-Hoa....

Thầy Noong-Slao nhác như tới Hoa - xiêng - Tchi, Đa-Vân

ngắt lời, ú rử, buồn rầu, se
sê nói :

Thương ôi ! Hoa - xiêng -
Tchi !....

Hoa-xiêng-Tchi !... , Thương
ôi !....

Thực là :

Sắc nước,
Hương trời
Hoa tươi,
Bông úa.

Móng phận,
Hóng nhan.
Hóng nhan,
Sao khéo ?

Vội vàng,
Chi nữ ?
Vội vàng,
Phũ phàng.
Chi nữ ?

Phũ phàng,
Cải trận.

Gió nam ?!...

Nghe thầy Đa-Vân thốt lên
những điệu lòng thương cảm
Noong-Slao đang tươi cười
cũng phải cúi lòng, đau đớn.
Rồi, nàng đam đam nghiêm
khắc như một vị nữ thần
lắm nhảm, khàn khĩa như
câu khản linh-hồn Hoa-xiêng-
Tchi khàn thiêng phủ hộ
màu màu cho được gặp thầy
Lan-Hoa.,.

Thìe kia ! Hảám ư... : con
hó đầu xông sáo chạy lại
phía Đa-Vân ngồi, như để
đọc gan với anh hùng. Nỗi
buồn đang nặng trĩu bên lòng
lại trông thấy con hó lòng
hăng hái sung lên, Đa-Vân
liền rút giao găm đứng dậy
gạt Noong-Slao về phía sau.

(còn nữa)

Cung cao ban RXMD

Chúng tôi rất lấy làm hân - hạnh được ngót nghìn các
bạn mua vui hoan-nghehnh gửi thư dự-thí. Phần đông ai ai
cũng ghép câu hỏi rất đúng, song số hạn lấy thưởng chỉ
định đều số 100. Vậy chúng tôi chỉ có thể chọn lọc những
bạn nào gửi trước mà định thưởng. Còn từ số 101 cho tới
số 900, chúng tôi xin biểu các bạn một kỷ số 6. Và lại rất

mong các bạn lại xem cuộc thi đặt sau đây gửi thơ dự-thí mua vui.

DÀNH RIÊNG BẠN CÁC TỈNH

4 giải nhất mỗi giải 2\$00 và một bộ truyện R.X.M.Đ.
Còn từ giải thưởng 5 cho tới 30 được trọn bộ R.X.M.Đ.

Nam-kỳ ra tới Bắc : hạn nộp bài đến 15 Mai 1935.

Trung-kỳ ra tới Bắc : hạn nộp bài đến 10 Mai 1935.

Haiphong, Hảidương, Namdinh và các tỉnh lân-cận, hạn nộp bài cho tới 5 Mai 1935. RIÊNG PHẦN CÁC BẠN HANOI

2 giải nhất, nhì, 2\$ và 1\$ và một bộ R.X.M.Đ.

Còn từ giải ba cho tới giải 70, được một bộ chuyện R.X.M.Đ.

Hạn nộp bài tới 8 giờ tối 3-5-35.

Gđriemvũừnygđhiuuquuaênbcthùtqmuvrãanrrãuknêniudcg
óichóduáynécnáttyiátcihèlngátriorèilngávraôngi.

(lấy ở R.X.M.Đ. từ số một cho đến số 3).

Ctchrưảángiutlúicâmýtlthamãđtầrahmứnshaqicđmộđtệuaciáh
álmgtgiêáuymaípchháásnigòtndggérgợángghyknkheừmúgallyoteruên
ngmđsuáđntđhànuađcmgustáhuoáđmđtahnógt...

(lấy ở R.X.M.Đ. từ số 1 cho đến số 3)

qrtnuóáiaitniáihgmiáđtymméarởyrcetnhgayontlrêanoxbuê
òlnođgghđớrioreuugnbnhủaubuanltúchornlgaáiytầtmmhxvúyatmcoá
tissuricnhhêáoiatr'ruađonnhế'đsngòcihrátyđimiméenntrtêhrémia
puhêomngá

(lấy ở R.X.M.Đ. từ số một cho đến số 3)

usturaonnbgònhđpánhgitáraởsidcáhnimnldờởvcoá...

(câu này hợp ba câu làm một ở cuốn 4 R.X.M.Đ.)

Trong cuộc thi số 3 chúng tôi chiếu lòng các bạn, nên không bắt buộc, phải cắt « bông » mới được dự - thí, song chúng tôi xem nhiều bạn dự-thí cùng một lời chữ mà viết đến hơn năm lá thơ dự - thí. Vậy kỳ này vì sự bắt buộc

chúng tôi nên các bạn vui lòng một khi đã ghép chúng
câu, phải viết câu trả lời ra một tờ giấy trắng. Còn tên
họ địa-chỉ của mình phải viết rõ ràng trên cái « Bông dự
thi » mà chúng tôi in ra sau đây cắt ra cho vào phong bì
kèm với bài trả lời :

Các bạn nhớ để ở ngoài phong bì :

M. Le Directeur de la Librairie Minh-Phương

13 Rue du Coton Hanoi

Dự thi R.X.M.D.
<i>M.</i> : _____
<i>Adresse</i> _____

KẾT QUẢ CUỘC THI DAT O' SO 3 R. X. M. D.

- 1, M. Nguyễn thanh Quân 16 rue Antoine Bonnet Hanoi
- 2, Mlle Nguyễn kim Chi 41 rue des Graines Hanoi
- 3, M. Đỗ văn Y 1 Ruelle des Graines Hanoi
- 4, Mlle Ng kim Thoa 54 Jambert Hanoi.
- 5, M. Vương hữu Dũng Etudiant Ecole Beaux Arts 121 Route
Mandarine Hanoi
- 6, Mlle Marthe 22 Cité Văn-Tàn Hanoi
- 7, M. Malndine Magasin central des postes télégraphe et téléphone
Hanoi
- 8, Mlle Hoàng thị Yên 21 rue Nguyễn Trãi Hanoi
- 9, Mlle Hoàng thị Phụng 69 rue Neyret Hanoi
- 10, M. Nguyễn văn Phát 125 rue Henri d'Orléans Hanoi

- 11, M. Vong nam sao 90 rue des pavillons noirs Hanoi.
- 12, Mlle Phạm thị Phúc 33 Rue du Papier Hanoi
- 13, Mlle Đại đức Tuần 142 Bd. Harmand Rousseau Hanoi
- 14, Mlle Lương thị Mão (fille de Lương quý Phụng) Nhật Nam rue
du Chanvre Hanoi
- 15, Mlle Nguyễn thị Bích 64 rue du Chanvre Hanoi
- 16, Mlle Nguyễn thị kim Đình Maternité Hopital de Lanessan Hanoi
- 17, M. Nguyễn trọng Huân 16 Ruai Clémenceau Hanoi
- 18, M. Nguyễn Thứ 73 Maréchal Pétain Hanoi
- 19, M. Trần chi Sơn 58 Rue du Sucre Hanoi
- 20 Mlle Nguyễn kiều Hương 64 rue du Coton Hanoi
- 21 Mlle Cung thị kim Thanh 10 rue Robert Hanoi
- 22 M Nguyễn bá Dương Ecole Nguyễn Du Hanoi
- 23 M. Ng mạnh Luật 5 rue des Voiles Hanoi
- 24 M. Đoàn hữu Thuận 96 rue des Eventails Hanoi
- 25 M. Nguyễn văn Gia 9 rue des Chapeaux Hanoi
- 26 M. Hoàng đình Bảng Institut Gia-Long Hanoi
- 27 Mlle Trần thị mộng Châu 119 rue du Chanvre Hanoi
- 28 Mlle Bích-Châu 7 rue Charron Hanoi
- 29 M. Nguyễn trọng Liên Ecole Prtique Hanoi
- 30 M. Hoàng mộng Lâu 27 rue du Coton Hanoi
- 31 Nguyễn trọng Oanh chez Nam Long Librairie Hanoi
- 32 M Hoàng trọng Tấn 37 Sông tổ Lịch Hanoi.
- 33 M Đảng 4 Rue du Takou Hanoi.
- 34 Lê văn Tế 75 Sông tổ Lịch Hanoi.
- 35 Tạ Duyệt Voie 1 N° 8 Thái Hà áp Hanoi.
- 36 Mlle Bùi Kim Nhân N° 14 Rue des Saumures Hanoi.
- 37 Cao mạnh Khiêm 100 Avenue Grand Bouddha Hanoi.
- 38 Vu văn Lân 58 Route Huê Hanoi.
- 39 Phạm văn Tiên 58 Rue du Papier Hanoi.
- 40 M. Chí Impasse N° 1 Julien Blanc Hanoi.
- 41 Nghiêm phú Bách 92 Rue des Eventails Hanoi

- 42 Nguyễn Lân 7 Rue Galet Hanoi.
43 Vũ văn Khan 139 Route de Huế Hanoi.
44 Nguyễn hưng Lợi N° 26 Rue des Médicaments Hanoi.
45 Chiêu văn Châu 77 Rue Durigneau Hanoi.
46 Đỗ đình Long 37 Rue des Chapeaux Hanoi.
47 Nguyễn-văn-Bôn 5 Rue Vĩnh-hồ Hadong.
48 Nguyễn-xuân-Tùng 93 Rue de la Soie Hanoi.
49 Nguyễn-phúc-Thân 99 Rue Des Tasses Hanoi,
50 M. Henri 2 Impasse Julien-Blanc Hanoi.
51 Nguyễn-ngọc-Sơn 8 Rue Vieille Des Tasses Hanoi.
52 Càn-xuân-Đạt 104 Route De Huế Hanoi
53 Nguyễn-đức-Thắng 31 Rue Bourrin Hanoi.
54 Phạm-đức-Mậu 93 Neyret Hanoi.
55 Hồ-sỹ-Phân 6e secondaire Hồng-Bàng Hanoi.
56 Mlle Nguyễn-thị-thanh-Liêm chez le Docteur le Roy des
Barres Hanoi.
(còn nữa)

LANH THUONG

Riêng hai giải thưởng nhất, nhĩ xin mời quý ông và quý bà đứng bảy giờ tối thứ năm 2 Mai 1935 quá bộ lại bán-hiệu lãnh thưởng Còn từ giải ba cho tới giải thưởng 100 đáng nhẽ chúng tôi gửi chuyển đến tận nhà biếu song chúng tôi sợ gửi sai lạc đi nên muốn cẩn thận hơn thời các bạn vui lòng cũng đứng 7 giờ tối thứ năm 2 Mai 1935 quá bộ lại bán hiệu lãnh « Bông » rồi cứ từ số 6 R. X. M. Đó trở đi hoặc các bạn tại lãnh thưởng hay cho người nhà cầm « Bông » lại cũng được. Các bạn ở các tỉnh được thưởng chúng tôi sẽ giao chuyển cho tổng Đại lý các bạn quá bộ lại đó mà lãnh thưởng. Còn các bạn từ số 101 cho đến số 900 chúng tôi đã kê tên cẩn thận, xin mời các bạn tạt qua vào lãnh thưởng số 6.